

C A P U T II.

De Sacrofanto Sacrificio Missæ,

Quid Missæ, & Eucharistia,

M I S S A

187 Et Sacrificium increuerunt confitentes in consecratione panis, & vini, ac consumptione: pieuerunt incrementum, quia in eo non effunditur sanguis, nec in atra Crucis, sed significatur sacrificium cruentum Crucis.

188 Sacrificium Missæ tres actiones principales importat: Consecrationem, Oblationem, & Consumptio- nem, licet essentialem in consecratione, & consumptione confitatur. Nominis oblationis venit oblatio, qua sit post consecrationem, quæ est oblatio sacrificii; minime, quæ sit ante, quaque dicitur oblatio materia; minime, quæ sit ante, quaque dicitur oblatio materia; Et incipit ab illis verbis: Unde & memores usque ad Supplices inclinare.

189 Ejus minister est solus Sacerdos. Offerens per se primò, et Sacerdos in persona Christi, reliqui autem fideles per Sacerdotem.

E U C H A R I S T I A

190 Et Sacramentum Corporis, & Sanguinis Christi, sub speciebus panis, & vini, ad spiritualem animam refolucionem a Christo institutum.

191 Licet quelibet species, immo quelibet pars speciei sit integrum Sacramentum, ita ut Sacramentum Eu- charistia sub speciebus panis & vini physice & materialiter specie differat; moraliter tamen, & in ratio- ne Sacramenti est unum specie insinuatum Sacramentum, utrumque ordinatum ad unum specie insinuam finem.

192 Consecratio sub usitate specie est de jure di- vino, ita ut, esse valide, illicite tamen alteram tan- tum speciem quis consecraret, etiam in gravi necessitate, v. g. dandi moribundo viaticum.

193 Partes essentiales Eucharistia sunt materia, & forma; intentio vero solum est conditio sine qua non.

M A T E R I A

194 Eucharistia duplex est, remota, & proxima: remota est substantia panis, & vini, que transit; proxima vero sunt species panis, & vini, que permaneant.

De materia autem tantum remota sermo institutus.

195 Materia igitur pro valida consecratio debet esse moraliter, & sensibiliter praesens; non est autem necesse, ut percipiatur in se, sed sufficiat si percipiatur in suo continente, neque panis in pyxide, etiam clausa, vinum in calice, etiam coopero, & panis in canistro, unde non est opus, ut materia tangatur, aut videatur: idque est verum, quoties cooperiuntur, se habet per modum proximi continentis; sequitur, si talis habiendo ad materiam non habetur. Unde invalida est consecratio, si materia sit in Tabernaculo clausa, aut paries interponatur: tunc namque moraliter colliguntur, et intentione sufficiens ad verificanda pronomina demon- strativa (hot. hic). Idem est dicendum, si materia sit ad prospectum, sed valde distans, ut si distet centum passibus; validè autem consecratur, si sit propinquia, et quod ex morali prudentiū iudicio pender. Henique putat sufficere, si sit propinquia per viginti, aut triginta passus; de quo aliis dubitant.

196 In Natura est Natura in Qua sit, multum, ut ipsa carnem non possit separari.

197 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

198 Quod cetera sunt, est quadruplices, actualis; vir- tualis, habitualis, & interpretativa.

199 Actualis est, qua quis alia intendit aliquid facere: et quod duplex, directa scilicet, & reflexa. Dicitur enim, quia quis advertens, quid faciat, volens illud agit, sed non advertit per alium actum refutem, se talem voluntatem habere. Reflexa est, quia quis ad- vertens, & volens, quod agit, per aliam cognitionem, reflectit se adverteat, & velle quod agit.

200 Virualis, est intentio actualis præterita, non re- tractata, & virtualiter permanens in aliquo modo, quad-

201 Usus est voluntas aliquid agendi, cuius grata

202 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

203 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

204 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

205 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

206 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

207 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

208 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

209 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

210 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

211 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

212 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

213 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

214 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

215 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

216 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

217 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

218 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

219 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

220 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

221 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

222 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

223 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

224 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

225 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

226 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

227 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

228 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

229 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

230 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

231 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

232 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

233 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

234 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

235 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

236 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

237 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

238 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

239 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

240 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

241 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

242 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

243 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

244 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

245 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

246 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

247 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

248 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

249 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

250 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

251 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

252 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

253 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

254 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

255 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

256 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

257 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

258 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

259 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

260 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

261 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

262 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

263 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

264 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

265 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

266 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

267 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

268 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

269 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

270 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

271 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

272 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

273 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

274 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

275 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

276 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

277 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

278 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

279 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

280 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

281 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

282 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

283 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

284 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

285 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

286 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

287 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

288 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

289 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

290 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

291 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

292 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

293 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

294 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

295 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

296 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

297 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

298 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

299 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

300 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

301 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

302 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

303 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

304 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

305 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

306 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

307 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

308 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

309 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

310 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

311 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

312 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

313 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

314 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

315 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

316 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

317 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

318 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

319 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

320 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

321 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

322 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

323 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

324 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

325 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

326 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

327 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

328 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

329 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

330 Quod voluntas aliquid agendi, cuius grata

patens sit supra lapidem: id tamen non est scrupulosè curandum. Similiter pyxis particulas continens debet esse supra aram à latere, vel post calicem, non tantum tempore consecrationis, verum etiam usque ad Sacerdotis communionem inclusive, quoniam particulae ad idem sacrificium pertinent & proinde signa, & orationes supra eas, non debent omitti. Quod si statim post consecrationem Sacerdos, retenta hostia grandiori, pyxidem intra tabernaculum includat, aut alio Sacerdoti in alio Altari communicare consigneret, eum non peccare mortaliter docet Tambur, imò nec venialiter, si adit necessitas communicandi populum, qui per hostiam grandem perficet sacrificium consummatur.

225 Demum si particular pro communicatingo populo Sacerdoti dentur post oblationem, imò ante presentationem, licet, eas consecrari possit suppleta oblatione mentali, docet Dian.

IN DUBIO HOSTIÆ CONSECRATÆ.

226 **G**avantus in Epitome pag. 137. habet: In causa dubia hostie consecrata, que reperitur apud veneficum, seu sacramentum, aut circa Altare, ubi proxime fuit celebratum, aut quando particula patens partis posteriori ita fixa heret, ut subeas suspicio, de consecratio in precedenti Missa particulis cum unam esse posse, in his casibus nullae solennitatis est adhibenda luminarium, sed hujusmodi hostia adoranda erit sub conditione, reservanda, & sumenda in aliquam Missa ante calicis ablationem: quod si foris talis sit, ut naufragium pariat: servanda est decenter, donec corripiantur species, & combarantur.

DE GUTTIS VINI DISCONTIN.

227 Robatum est cum Suario contra Bonacinanam, guttas exsentes, intra calicem discontinuas non esse consecratas, quia intentio legitima Sacerdotis fertur quidem (ut vult Bonacina) in materiam existentem in calice demonstrabiles per pronomen, hic, sed in materia continuam, non discontinuam. 228 Non peccat autem Sacerdos, si ante consecrationem predictas guttas non obseruat; obligamus enim in his ministris nos gerere humano, & non scrupulo modo, adeoque non est curanda metaphysicae vini continuatio; sed continetia ejusdem in vase, cum animo consecrandi iusta intentione Ecclesie.

Venit tamen est, post consecrationem has guttas non esse abstergendas, idque propter opinionem probabilem, quod sunt consecratae utpote satis praesentes, & demonstrabiles per pronomen, hic.

DE PARTIBUS SACRIFICII MISSÆ.

229 **M**issa dividitur in quatuor partes. Prima pertinet ad populi institutionem, & dispositionem ad sacrificium. Secunda ad materiam oblationem, & ad speciem ipsius Sacerdotis, & populi preparationem ad sacrificium. Tertia ad consecrationem, & confirmationem, in qua parte sacrificium perficitur, offertur, & consummatur. Quarta ad genitariam actionem. Prima pars incipit ab Introitu usque ad Offertorium: secunda ab Offertorio ad Canonem: tercias ad Canone usque ad Communionem: Canon autem incipit à Teigitur usque ad Communionem inclusivæ: quarta demum pars à post communione usque ad finem.

DE EFFECTIBUS SACRIFICII MISSÆ.

230 **E**ffectus sacrificii triplex est: videlicet meritorius, impetratorius, & satisfactorius. Meritorius, quia illi, qui offerunt, & pro quibus offerunt, merentur gratias augmentum, aut auxilia ad actus viri. Impetratorius, quia idem per Missam impetrant à Deo bona spiritualia, & temporalia. Satisfactorius, quia satisfaciunt pro pena temporali, in hac, ut in alia vita ipsorum peccatis debita.

Et quamvis dignitas operantis validè conferat ad hujusmodi fructus, hi tamen principaliter consideran-

tur ex opere operato, quatenus habentur ex virtute Christi, qui est principals in hoc sacrificio.

221 Ceterum tamen est, valorem Missæ non esse infinitum respectu unius personæ, ita ut una Missa una approbata tollat omnem penam; hinc rite plures applicantur pro eodem.

222 Difficultas autem est, an valor, seu fructus satisfactorius Missæ, qui habetur ex opere operato, sit infinitus respectu plurium?

223 Prima sententia docet, esse infinitum extensivæ, ita ut una Missa applicata pluribus tantum unicuique proficit, ac si nulli alteri applicaretur. Cujus ratio est defuncta, primò, ex parte rei oblatæ, quæ est infinita, nempe Christus secundò, ex parte principalis offerentis, qui est ipse Christus. Terterò, ex præ, & ritu Ecclesie, quo Sacerdotes in Memento vivorum & mortuorum posunt plures nullo praescripto termino commemorare ad hujus sacrificii fructum participandum. Ita Cajetanus, Vasquez, Pontius, & alli nonnulli.

Hinc stante hac sententia de valore in actu secundo infinito, auctor Marchius, quod licet ob Decreta Sacra Congregationis non possit unica Missa satisficer pluribus obligationibus justitiae, possit tamen satisficer uniuersitatem justitiae, seu ex stipendiis, alteri vero alio titulo, qui non sit justitia, v. gr. charitatis, liberalitatis, &c.

224 Secunda sententia docet esse extensivæ finitum, limitatum, & determinatum juxta dispositionem Sapientie divine, & Christi institutione, ita ut valor unius Missæ applicate pluribus, non aquæ prost singularis, ac uni, si esset applicata pro uno, sed distribuatur per partes inter illos: cuius ratio practica est, quia alius quilibet Sacerdos unica Missa posset satisfacere pluribus obligationibus; imò pluribus stipendiis acceptis, posset pro omnibus unica Missa satisfacere; quod est contra praxim Ecclesie, qui multe singulares Missæ pro singulatis personis offeruntur. Nec Summi Pontifices contra hujusmodi per Bullas tam rigorosè procederent. Ita Scotus quodlibet. 20. Divus Bonaventura, & alii; quorum ratio à priori est, quia obligatio hujus sacrificii non est meritoria, & satisfactoria, ut sit à Christo, cum Christus nunc non meatur, & nec satisfaciat: sed quatenus ex institutione Christi habet annexas satisfactio[n]es præteritas ipsius Christi; congruum autem fuit, ut haec annexio fieret modo finito, ut sepius à Sacerdotibus frequentaretur; alioquin inviteret Capellania in animarum communitatem multiplicarentur, cum una Missa sufficeret pro omnibus vivis, aquæ defunctis.

FRUCTUS,

225 **S**eu valor Missæ, tres habet partes, generali, speciali, & specialissimi.

Pars generalis competit summo Pontifici, Episcopo, & omnibus fidelibus, ex instituto Ecclesie; & haec pars fructus non diminuitur singulis ex conforio aliis, quia dependet ex institutione Christi, & Ecclesie; unde non potest pro illa stipendum accipi. Pars specialis, competit illi fideli, pro quo Missa à Sacerdote applicatur; hinc fructum medium esse summa superius diximus; huncque fructum medium Sacerdos applicat quando Missam alicui ex stipendo, vel liberalitate applicat.

Pars specialissima fructus competit ipsi Sacerdoti, & dicitur fructus personalis, quem non posse alteri applicari, docet Mastrus cum multis, contra Molphey, & alios.

226 Sacerdos non potest duplicatum stipendum accipere pro eadem Missa, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus sibi correspondentem, quia fructus specialissimus est fructus ex opere operato, & personalis, ex institutione Christi, adeoque inapplicable alteri; quod fatus constat ex Decr. Alexandri VII. & Urbanii VIII. declarantium teneri ad restitutionem eum, qui unica Missa satisficeret pro duplice stipendo: vid. tom. I. prop. 8. ab Alexandro VII. damnat. Scotus quodl. 20. litt. B. & X.

APPLICATIO,

227 **S**eu intentio applicativa, non est necesse, ut sit actualis, vel virtualis, ut in Sacramenti confectione; sed suffici habitualis, hoc est, voluntas præterita nondum retractata; ratio disparatis sit, quia applicatio sacrificii non est intentio faciendo talum actum, que proinde influere debet, & movere in actu; sed est donatio, & translatio fructus, qui precipit ex talis actu; que quidem est valida, & efficax, quandiu retractata non fuerit, & proprie sufficit, quod sit stipendum manuale, exprestè petit Missam pro particuli defuncto, ut supponit: ac preinde si co die non est prohibita, sed permitta applicatio pro particuli defuncto, non satisfacere applicando pro omnibus, sicut ex presumpta mente fundatoris; nam qui de die stipendum manuale, exprestè petit Missam pro particuli defuncto, ut supponit: ac preinde si co die non est prohibita, sed permitta applicatio pro particuli defuncto, non satisfacere applicando pro omnibus, sicut ex presumpta mente fundatoris; nam qui de die semiduplici, quo est permitta Missa de Requie, dicit Missam de festo expoienti Missam de Requie.

Dicit ergo debet, quod in tantum satisfaciat applicando Missam pro omnibus, in quantum eo die habetur preceptum in ipsa consuetudine & intentione Ecclesie fundatum, prohibens applicationem pro uno, & obligans ad applicandum pro omnibus, quodque prævaler intentioni particuli petens pro uno.

Sicut per ratione obligatus ad dicendum Missam de Requie, satisfacit in festo duplice, dicendo Missam de festo, quia adest preceptum Alexandri VII.

228 Missa applicari potest. 1. Pro infidi, nempe pro Turca, & Catechumeno, accepto integro stipendio, quia illi prodest qoad fructum imprecatiōnis, licet non satisfactionis. 2. Ait Tambur, quod Sacerdos ut persona privata posset applicare pro excommunicatis non toleratis, & pro illis sola mente ore, minime ut persona publica nomine Christi, & Ecclesie; quia Ecclesia eos soliū privat suffragia communibus, hoc est, publicis. At negat Faber cum aliis.

Pro toleratis vero an posset, ut persona publica; negat Bonac. concedit a Lugo. 3. Accepto integro stipendio applicari potest ex stipendio in mortali, quia eis prodest quod fructum imprecatiōnis, ad quem solum presumuntur habere confessum implicitum.

229 Missa nulli nec ante, nec in ipsa consecratione applicata, non potest alicui posse applicari, quia fructus Missæ non suspenditur, sed caufatur, quando Missa existit. Unde non potest pro Missa præterita stipendum accipi. Nec potest Missa applicari pro eo, qui primus est datus stipendum: quia pro fructu satisfactionis requiritur indigentia actualis, nec sit soluto pro pena jam non debita: & licet fructus imprecatiōnis possit esse pro beneficio, & auxilio futu[ro], non proinde potest Sacerdos hunc fructum applicare pro eo, qui primus stipendum dederit; quia si deales presumuntur in gratia, adeoque utrumque fructum percipere velle; supplicatio tamen sua conditio jam impleta valet.

230 Missa, si non applicetur, vel applicetur incapaci fructus, manet in thesauro Ecclesie, vel credit ipsi Sacerdoti, vel illis, pro quibus tenetur specialiter offere, quia ita implicitè intendit censeatur. Busemb.

231 Missa de festo duplice celebrata five ex obligatione, five ex devotione in Altari, perpetuo, aut ad tempus privilegiato pro defunctis, suffragari animabus eorum, ac si esset de Requie, & iuxta formam Privilegii, ex Decret. Clement. IX. die 23. Septembris 1669. & num. 244.

QUARESMA.

232 **A**n die defunctorum possit Sacerdos applicare Missam pro particuli defuncto?

A s. 1. n. 9. quia onus non est impendendum, nisi clavis de eo constet. Concedit tamen quod possit applicare pro omnibus, sed ad id non tenet.

Negant Fraxinellus, & Gavantus ex consuetudine universalis Sacerdotum applicantium ex die pro omnibus, particularibus obligationibus postpositis, iniuria intentioni Ecclesie, que co die preferitur in Missa orationem generalem; quæ consuetudo & intentio est communiter recepta tanquam obligatoria, & prævaler intentioni particuli testatoris.

Ratio, quæ me moverit, est, quia si talis consuetudo, & intentio Ecclesie non est obligatoria, Sacerdos eo die acceptans stipendum manuale à petente Missam pro particuli defuncto, non posset ex sua libertate applicare pro omnibus, sed peccare mortaliiter sic applicando; quod opinio opposita non concedit, cum dicat Sacerdotem non obligari, sed posse applicare pro omnibus; particularibus obligationibus polposis. Sequela probatur, quia non posset excusari Capellanus ex presumpta mente fundatoris; nam qui de die stipendum manuale, exprestè petit Missam pro particuli defuncto, ut supponit: ac preinde si co die non est prohibita, sed permitta applicatio pro particuli defuncto, non satisfacere applicando pro omnibus, sicut ex presumpta mente fundatoris.

Dicit ergo debet, quod in tantum satisfaciat applicando Missam pro omnibus, in quantum eo die habetur preceptum in ipsa consuetudine & intentione Ecclesie fundatum, prohibens applicationem pro uno, & obligans ad applicandum pro omnibus, quodque prævaler intentioni particuli petens pro uno.

Sicut per ratione obligatus ad dicendum Missam de Requie, satisfacit in festo duplice, dicendo Missam de festo, quia adest preceptum Alexandri VII.

233 Missa applicari potest. 1. Pro infidi, nempe pro Turca, & Catechumeno, accepto integro stipendio, quia illi prodest qoad fructum imprecatiōnis, licet non satisfactionis. 2. Ait Tambur, quod Sacerdos ut persona privata posset applicare pro excommunicatis non toleratis, & pro illis sola mente ore, minime ut persona publica nomine Christi, & Ecclesie; quia Ecclesia eos soliū privat suffragia communibus, hoc est, publicis. At negat Faber cum aliis.

Pro toleratis vero an posset, ut persona publica; negat Bonac. concedit a Lugo. 3. Accepto integro stipendio applicari potest ex stipendio in mortali, quia eis prodest quod fructum imprecatiōnis, ad quem solum presumuntur habere confessum implicitum.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, & sacra Eucharistia refectis, qui à primis Vesperris Commemorationis omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialiem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuū Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innocent. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, &

Sicut stentum S. R. E. Cardinalium Sacerdotibus prepositorum, die 5. Augusti 1662. emanati, & ab ipso Alexandre Predecessore approbati, de non cœlebrandis Missis defunctorum in festis ritus duplicitatis, exorta dirimere cupiens, aliquid ejusdem Congregat Decretum in una Novariensi die 22. Novembris 1664. eatum approbaverit, quo declaratur fuit, Anniversaria, & Missas defunctorum cum cana ex dispositione Testatorum quotannis recurrent ipsorum obitus die celebrandas, tametsi dies obituum hujusmodi in festum ritus duplicitas majoris incidet, non comprehendit in dicto primo Decreto. Ac ulterius, quod Alaria privilegia privilegio Apostolico pro animabus Fidelium defunctorum in perpetuum decorata, & in quibus prouide quodammodo etiam in festis ritus duplicitis celebranda essent Missas defunctorum ex obligatione, declaraverit per celebrationem Missarum de festo currenti satisficeri injunctis obligationibus, & Indulgencias per ejusmodi privilegia Apostolica concessas Animabus Fidelium defunctorum in Purgatorio existentibus suffragari, perinde ac si celebretur Missa trinitatis, ut sequitur: *Vade ad bodierna die diebus trinitatis continuis, offerre pro eo sacrificium: Itnde, ut nullus omnino pretermittatur dies, quo pro absolutione illius, hostia saudarvis non offeratur.* Hinc fidèles solent pro suis defunctorum similes Missas curare. Quo primitio.

Respond. Non posse dicere Missam de Requiem; satisfacere tamen celebrando, & applicando Missam currentem pro defuncto. Rodriguez tom. 2. quest. 43. artic. 10. Probatur 1. ex Decret. adductis Alexand. VII. & Clement. IX. 2. Ex verbis Div. Gregor. quibus præcipit, ut offeratur pro defuncto sacrificium, minime ut dicatur Missa de Requiem. Tamburin. citat. lib. 2. cap. 6. §. 7. qui advertit has Missas non esse prohibitas, sed solum quasdam alias pro vivis, & defunctis, quae falsa D. Greg. imputantur.

Ex eisdem verbis liquet non requiri, quod dicantur omnes 30. Missae per eundem Sacerdotem, quia non dixit: *Vade offerre per te.*

Item per triduum majoris hebdomadae non discontinuantur hujusmodi Missae, quia ex pia confitudo Ecclesie, tres illi dies non sunt dies Missarum. Ind. Rodr. cit. addit. hujusmodi continuationem non adeo obligare, quin ob decentiam, honestatem, & reverentiam Sacramenti aliquando prætermiti possit.

QUÆRES IL

257 Quando licet dici possit Missa votiva?

Respondeo, probabilitum esse regulariter Missas votivas dicere, aut pro defunctis, in diebus Dominicis, festis duplicitibus, & infra octavas privilegiatas Epiphania, Paschatis, Pentecostes, Corporis Christi, feria quarta Cinerum, in Majori Hebdomada, & in Vigiliis Natalis Domini, ac Pentecostes; immo pro infra octavam Corporis Christi adest speciale Decr. Sac. C. R. 21. Junii 1670.

Dixi, regulariter, quia ob graves causas licet celebrare Missas votivas in diebus Dominicis, & festis duplicitibus, exceptis festis majoribus Paschatis, Ascensionis, & similiis presentes litteras semper firmas, validas, & efficaces exire, & fore, siue plenarios, & in tempore effectus sortiti, & obtine, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respectu, vel inviolabiliter observari, &c. Datum Roma die 22. Septembris 1669.

Ex eo sit, quod in promissione etiam jufata, quia Sacerdos se obligat offerenti stipendum ad dicendas Missas votivas, aut de Requiem, includatur tacita conditione: *Salvo Ritu, & Rubricis.*

245 Sacerdos Ritus non Romani, si transeat per territorium, seu locum Ritus Romani, potest, tam quod Missam, quam quod Officium, ei se conformare: quia potest peregrinus se accommodare legibus, & consuetudinibus loci; ad id tam non tenetur, quia potest sui loci consuetudines sequi.

Idem dicitur de Sacerdote Ritus Romani, si transeat per territorium Ritus non Romani. Qui tamen, si in eo loco sit Ecclesia Ritus Romani, & in ea celebratur, debet celebrare cum Missali Romano, quia est membrum talis Ritus.

Si vero Sacerdos transeat per territorium Ritus Romani, aut ibi commoretur, tunc si reperiatur in Ecclesia non Ritus Romani, v. gr. in Ecclesia Carmelitana, & ibi non sit Missale Romanum, si aliqua necessitas non urgeat, debet a celebrando abstinere. Si autem id advertat post Missam incipiat, tunc ad vitandam adstantium admirationem expedit, ut prosequatur cum Missali non Romano. Tamburin. libr. 2. cap. 5. §. 2. à numer. 14. in methodo, celebrat. Missa.

QUÆRES II

256 An obligatus celebrare Missas D. Gregorii posse, occurrence festo duplice, non illas interrupcat, dicere Missam de Requiem?

Sciendum est, D. Gregor. lib. 4. Dial. cap. 55. præcepisse Abbatum Pretiolo, ut pro quadam defuncto Monacho curaret celebrari Missas trinitatis, ut sequitur: *Vade ad bodierna die diebus trinitatis continuis, offerre pro eo sacrificium: Itnde, ut nullus omnino pretermittatur dies, quo pro absolutione illius, hostia saudarvis non offeratur.* Hinc fidèles solent pro suis defunctorum similes Missas curare. Quo primitio.

Respond. Non posse dicere Missam de Requiem; satisfacere tamen celebrando, & applicando Missam currentem pro defuncto. Rodriguez tom. 2. quest. 43. artic. 10. Probatur 1. ex Decret. adductis Alexand. VII. & Clement. IX. 2. Ex verbis Div. Gregor. quibus præcipit, ut offeratur pro defuncto sacrificium, minime ut dicatur Missa de Requiem. Tamburin. citat. lib. 2. cap. 6. §. 7. qui advertit has Missas non esse prohibitas, sed solum quasdam alias pro vivis, & defunctis, quae falsa D. Greg. imputantur.

Ex eisdem verbis liquet non requiri, quod dicantur omnes 30. Missae per eundem Sacerdotem, quia non dixit: *Vade offerre per te.*

Item per triduum majoris hebdomadae non discontinuantur hujusmodi Missae, quia ex pia confitudo Ecclesie, tres illi dies non sunt dies Missarum. Ind. Rodr. cit. addit. hujusmodi continuationem non adeo obligare, quin ob decentiam, honestatem, & reverentiam Sacramenti aliquando prætermiti possit.

QUÆRES III

257 Quando licet dici possit Missa votiva?

Respondeo, probabilitum esse regulariter Missas votivas dicere, aut pro defunctis, in diebus Dominicis, festis duplicitibus, & infra octavas privilegiatas Epiphania, Paschatis, Pentecostes, Corporis Christi, feria quarta Cinerum, in Majori Hebdomada, & in Vigiliis Natalis Domini, ac Pentecostes; immo pro infra octavam Corporis Christi adest speciale Decr. Sac. C. R. 21. Junii 1670.

Dixi, regulariter, quia ob graves causas licet celebrare Missas votivas in diebus Dominicis, & festis duplicitibus, exceptis festis majoribus Paschatis, Ascensionis, & similiis presentes litteras semper firmas, validas, & efficaces exire, & fore, siue plenarios, & in tempore effectus sortiti, & obtine, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respectu, vel inviolabiliter observari, &c. Datum Roma die 22. Septembris 1669.

Ex eo sit, quod in promissione etiam jufata, quia Sacerdos se obligat offerenti stipendum ad dicendas Missas votivas, aut de Requiem, includatur tacita conditione: *Salvo Ritu, & Rubricis.*

245 Sacerdos Ritus non Romani, si transeat per territorium, seu locum Ritus Romani, potest, tam quod Missam, quam quod Officium, ei se conformare: quia potest peregrinus se accommodate legibus, & consuetudinibus loci; ad id tam non tenetur, quia potest sui loci consuetudines sequi.

Idem dicitur de Sacerdote Ritus Romani, si transeat per territorium Ritus non Romani. Qui tamen, si in eo loco sit Ecclesia Ritus Romani, & in ea celebratur, debet celebrare cum Missali Romano, quia est membrum talis Ritus.

Si vero Sacerdos transeat per territorium Ritus Romani, aut ibi commoretur, tunc si reperiatur in Ecclesia non Ritus Romani, v. gr. in Ecclesia Carmelite-

De Sacrificio Missæ, Cap. II.

nis impotens, non potest de Sancta Matris Ecclesiæ pietate presumi, quod eum veli tanto privilegio, & auxilio spirituali, quantum ex sacrificio Sacerdoti provenit, omnino spoliare.

Mibi faver Tambur. citat. §. 1. num. 12. qui ait se permisste Archiepiscopo Montis Regalis D. Joanni de Torriñglio ob infirmatam diu pedibus stare non valenti, die Dominica Palmarum, & duobus aliis diebus in suo Oratorio privato dicere Missam votivam de Passione, que est brevior currente, in qua legitur Passio. Ejus ratio, quia devotio dat rationabilem caulan, & Missa votiva de Passione congruit tempori.

QUÆRES IV

258 An obligatus celebrare Missas D. Gregorii posse, occurrence festo duplice, non illas interrupcat, dicere Missam de Requiem?

Respond. Necessestam solū ei permittere posse, ut id faciat aliquando per alias vices, quam si ob meram devotionem, & conscientie ipso perente; minime, ut id faciat semper, aut sapienter; necessest enim, & pariter devotio solū dat causam perendi, & faciliter obtinendi dispensationem; non dat autem libertatem Rubricas generales propria autoritate pervertendam, ut ex similibus constat.

QUÆRES V

259 An saltem id possit semper Sacerdos Ius posse non habens unde vivere, nisi accipiter stipendia, & celebret?

Respond. Necessestam solū ei permittere posse, ut id faciat aliquando per alias vices, quam si ob meram devotionem, & conscientie ipso perente; minime, ut id faciat semper, aut sapienter; necessest enim, & pariter devotio solū dat causam perendi, & faciliter obtinendi dispensationem; non dat autem libertatem Rubricas generales propria autoritate pervertendam, ut ex similibus constat.

Port. v. Missa in addit. 7. & Suarez tenent nullum peccatum, i. Quia alia est obligatio, quam haber Sacerdos ad se conformandum Rubricis in recitanda Officio, ac in recitanda Missa.

Ind. pro hac posteriori, & similibus circumstantiis, justus stipendum exigitur, quod est à lege vel con-

suetudine in singulis respective Diocesis taxatum. Panormi et trium carolinorum.

253 Tambur. tenet, te posse accipere duplex stipendium. 1. Cum de Lugo, unum pro prefessione, alterum pro applicatione, si tibi confert perentem solum vole prefessionis, & inversionem boni ordinis causa, & loquendo de Missa de Requiem, Alexand. VII. citat. num. 244, districte præcipit dictam Rubricam servata, & transgressare tam scutares quam Regulares ab Oeclanariis pro modo culpa puniri.

Dixi, regulariter, nam ex circumstantia gravi potest esse mortale, falso in Missis privatis, sed veniale. Tambur. cit. num. 6. Bonacini. & alii. Non est mortale, quia in Rubricis id non exprimitur. Est veniale, quia turbationem, & inversionem boni ordinis causa, & loquendo de Missa de Requiem, Alexand. VII. citat. num. 244, districte præcipit dictam Rubricam servata, & transgressare tam scutares quam Regulares ab Oeclanariis pro modo culpa puniri.

Dixi, regulariter, nam ex circumstantia gravi potest esse mortale; tale erit, si id fiat ex contemptu Rubricarum; ex animo inducendi novum Ritum; si fiat semper; tunc enim presumetur contemptus; aut si in Paschatis quis celebraret de Requiem; quod effet in injuria solemnitas.

Hinc die Paschatis, Natalis, & similis solemnitas, cantari non potest Missa de Requiem, etiam praefatetur; immo officium sepultura in sequentem diem transferri debet. Tambur. ait, post Missam votivam Sabatti Sancti dici posse Missam de Requiem de obitu, quia ex usu solemnitas festi est dies Paschatis, & ad summum etiam tempore Missa Sabatti, Anniversaria solemnitas in hujusmodi festis solemnioribus transferri debent. Gavant. part. 2. tit. 5. num. 2. list. X.

Dices, mortale est notabiliter addere vel demero orationes Missæ, igitur

Repond. Tambur. cit. num. 7. Disparitatem esse, quia id sapit mutationem ritus, adeoque est mortale, si non excusat parvitas materie; in variatione autem Missæ non mutatur ritus, sed recitatur una Missa approbata pro alia approbata.

QUÆRES VI

251 Que Rubrica Missalis sine directive, & que preceptiva?

Veriticelli tract. 8. quest. 5. num. 222. ait, cum Fañández, solas illas Rubricas Missalis esse preceptivas, & obligare ad mortale, que spectant ad elemosiam, aut quasi elemosiam Sacrificii; ceteras vero esse consilia, & doctrinales instructiones. At

Respond. cum Marchino, quem sequitur Tamburin. cit. cap. 5. §. 1. omnes Rubricas esse directivas, quarum aliae sunt etiam preceptivas, & illae sunt, quae continent aliquid, quod vel est alia ex iure aut legi causa consuetudine sub mortali preceptum, vel quod

ipse Rubricæ expedit sub mortali preceptum. In quibus est reflexive attendenda gravitas, vel levitas materia, ac inadvertentia.

Hinc ait (Tambur.) Rubrica de jejunio, de integratæ Sacrifici, de præmittenda confessione, de loco celebrandi, de arte consecrata, de vestimentis, & instrumentis sacris, de materia sacramenti, & similibus, sunt preceptivas, quia vel à iure naturæ, vel divino, vel Ecclesiastico preceptiuntur. E contra Rubrica de orando ante, vel post Missam, de numero orationum, de servando officio prima, vel secunda classis, & similibus, sunt directive sine onere peccati mortalis, quia à nullo jure preceptiuntur. Harum autem transgressio mortalis est, si fieri animo inducendi novum ritus vel cum scandalo, aut contemptu. Contemneatur confiter, qui semper, aut ut plurimum illas non servat: Ita ille. Gavant. p. 3. in appendice post. tit. 10.

DE STIPENDIO.

252 Tipendum non accipitur ut pretium fructus spiritualis Missæ, nec ut pretium laboris intrinseci, qualis est illa, sine quo Missa ritè dici non potest, ut est labor in indundis factis vestibus, aut in recitanda Missa longiori; quia sic committeretur simonia; sed justè accipitur, vel ut pretium sustentacionis ipsius Sacerdotis, juxta illud: *Qui Altari servit, de Altari & vivat: v. tom. 1. de usura, verb. oītā, ratione promissoris:* vel ut pretium laboris extrinseci, qui suscipitur propter circumstantias extrinsecas, ut est obligatio celebrandi in loco distanti, talis tempore, &c. vel dicendi Missam solemnem, seu cantatam.

Ind. pro hac posteriori, & similibus circumstantiis, justus exigui potest stipendum magis taxato. Justus stipendum dicitur, quod est à lege vel consuetudine in singulis respective Diocesis taxatum. Panormi et trium carolinorum.

253 Tambur. tenet, te posse accipere duplex stipendium. 1. Cum de Lugo, unum pro prefessione, alterum pro applicatione, si tibi confert perentem solum vole prefessionis, & conversionem boni ordinis causa, & loquendo de Missa de Requiem, Alexand. VII. citat. num. 244, districte præcipit dictam Rubricam servata, & transgressare tam scutares quam Regulares ab Oeclanariis pro modo culpa puniri.

Ratione die festi; quia rite unum accipis pro applicatione, alterum pro officiatura, quia in die festi magis exposcit, quando in feriato, quatenus rite majorem populi commoditatem, & magis docet Ecclesia, ac ejus Rechoribus confert: cui omnius contradicunt Diana. 3. Cum Lezana, pro Missa cantata, etiam triplicamus stipendium juxta mensuram labiorum, et, et posse accipere ratione officiatura, & laboris exercitii. 4. Te posse accipere unum stipendium pro fructu impetracionis, quem applies Petro ad aliquod beneficium obtinendum, alterum pro fructu satisfactionis, quem applies Paulus pro papa dabit pecunias illius, si Petrus, & Paulus expositio conscientiae, se vel solum unum fructum ex illis, quia ex una pars ibi fructus sunt separabiles, & ex alia voluntate, & conscientie nulla fit iuris: si vero id non expletum est, aut ex aliqua circumstantia non colligatur, tunc docet juxta Sacra Congregatio decretum tunc non posse nisi unus unum stipendium accipere, quia utrumque fructum acquirere volit. Ita illa.

254 Sacerdos non potest satisfacere per alium, collato minori stipendio, nisi alius Sacerdos gratis, & liber partem illam cedat: vid. tom. 1. Prop. 9. & 10. ab Alex. VII. d.o.m. Ind. si elemosyna excedat consuetum stipendium, non potest excessum sibi retinere, ex decl. S. C. in Decr. de Celeb. Miss. ad nonum; nam id est avaritia, & mercatura genus, tam sacro ministerio indignum.

Hoc autem Decret. solū habet locum in collatione elemosynæ, quæ est purum legatum, seu onus Missarum, minimè si sit fundatio in titulum Capellanie, seu beneficio, tunc enim (ur eadem Sac. Congregatio, declarat ad octauum) potest Rechor Missam alteri committere, dando jutum stipendium, retento pro se excessu: quia in Capellania, & beneficio soler elemosyna superabundans assignari obliostulos, & alia onera, afflentia, servitia Ecclesiæ, & in Capellani stipendiorum: vid. num. 267.

Tambur. ait, te posse retinere excessum, si illi confiteretur, effe

esse datione ob peculiarem respectum ad tuam personam,
quia es amicus, pauper, benefactor, &c. quia tunc ele-
mosyna non facit tota pro Missa, de quo casu Sacr. Con-
greg. loquitur, sed ob aliis titulis.

255 Praterè non prohibetur, quia Sacerdos, qui
v. gr. receperit viginti sicut pro viginti Missis; celebret
ipso has Missas, retinendo totam elemosynam pingueum,
& committat alteri Sacerdoti alias viginti, ad quas ante-
tæ erat obligatus ex justo stipendio, dando idem ju-
num stipendium; nisi sit expresse obligatus ad celebran-
dum eas per se ipsum, & non per alium.

Item S. C. ad septimum declarat, quod possit admis-
trator Ecclesiæ exiguum partem juti stipendiū recipere
pro expensis necessariis ad Missas, dummodo Ecclesia
alios non habeat redditus ad id sufficiens. Hinc Panor-
mi retinere solent grana quinque per Missam.

256 Sacerdos, qui bona fide acceptis stipendiis unica
Missa satisficerit obligationi plurium Missarum, & posse
devenire in malam fidem, cognoscens suam opinionem
eis damnatum per Decr. Urb. VIII. & Sacr. Congreg.
tenuit Missas referere, aut stipendia restituere ex re ac-
cepta, dummodo possit, quia ad impossibilem nemo re-
tinetur. Quod etiam in simili de Missis advertit Scotus
quodlib. 20. l. 1. T. v. num. 236.

257 Sacerdos recipit stipendium pro decem Missis
chara involutum, putans esse justum stipendium, posse
tamen minus esse iustum. An possit numerus Mis-
sarum minore ad ratam juxta contractum, & iustum
stipendium? Resp. Posse, monito illo, qui Missas petuit,
ne animo suffragii præventur, vel etiam non monito,
si ex iusta causa non potest; inò potest exigere in judi-
cio supplementum. Dian. part. 10. trah. 16. resolut. 71.
Donatus tom. 4. trah. 7. quest. 46. & 47. quia decreta
obligantia Sacerdotem ad dicendum ut Missas, quot
ad rationem attribute elemosyna prescripte fuerint,
supponunt in Sacerdotem acceptante scientiam tenuitatis
stipendi, ut patet per illa verba: Sacerdotes accipien-
tes stipendium minus congrua; & ex leg. Qui autem,
§. Editum, si in fraudem creditorum, Ignorantes: fran-
dem non debent in domino esse.

258 Monasterium, si postquam celebravit centum,
v. gr. Missas ab herede, vel alio sub credito sibi com-
missis, pro recuperando stipendio aliquas expensas fe-
cerit; tunc si potest debitor dato stipendio alias tem-
pore committere, posset dannum sibi illatum
compensare, minuendo numerum Missarum, juxta ra-
tanum expensatum. Peyrin. tom. 3. cap. 1. num. 27. alias
cum suis stipendiis militaret. Idem afferit Bordon. re-
sol. 114. num. 114. si Monasterium expensas fecerit
pro recuperando ab heredibus annuo censu; quia cen-
sus illi datur pro sustentatione Sacerdotis, non pro li-
cenzando; & Monasterium se obligavit ad Missas sub
determinato censu, non sub minori, ac proinde potest
se indennum servare.

Non obstat, quod Missarum diminutio sit referenda
Papa; quia id est verum de diminutione, que fit per
dispensationem, minime, que fit per iustam compen-
sationem; illi quidem fieri debet autoritate Superioris,
qui in casu est filius Papa, ad quem speciat reditio;
ad hanc sufficit iustitia ejus, contra quem fit compen-
satio. Injustitia enim, seu iustitia commutativa lefa
duos effectus essentialiter patit, unum in agente, & et
onus restitutionis, alterum in paciente, & est ius com-
pensationis, quando dannum sibi illatum, alia via fine
notabilis suo incommodo recuperare non potest; & Pon-
tifices per totum Decretum Sacerdotem urgendo, volunt eos
damnabili lucro despecto, sancto zelo, ac splendore
ruinare, minime sua iustitia expoliari, ac hanc pe-
ccato reddere: quoniam teste Bernardo: Quamvis non
licet Sacerdoti, ut de Altari luxuriet, licet, ut de
Altari vivat: v. tom. 1. de farto, verb. Compensatio
de prescriptio, verb. conaria onus Missarum.

Monasterium, percutere totaliter censu sua cul-
pa, non tenetur ad Missas, Donat. cit. quest. 60. quia
Monasterium obligatur ad Missas propter stipendium.
Tum quia percutere fructu beneficis, cessat obligatio
ad officium.

259 Difficilias est, si census pro Missis legamus non
periclit, sed si diminutus.

Diminutio autem dupliciter contingere potest. 1. In-
trinsecus, quatenus fructus capitalium sunt diminuti in
se, vel ex circumstantiis temporum, vel quia dominus,

verbi gratia, est deteriorata, & idem minus locatur.
2. Extrinsecus, quatenus, licet fructus fini idem, ti-
pendium tamen ex lege, & consuetudine est auchum.
Casu sic exposto.

Donatus tom. 4. trah. 7. quest. 59. & 62. negat,
posse Monasterium pro rata minuere Missas in primo
casu, concedit in secundo, quia in secundo haberet
præsumpta mens testatoris, qui cum in principio Mis-
sa tam legaverit sub iusto stipendio tunc currente, noluit
Sacerdotem gravare, sed habuit respectum ad stipendium
congruum; & consequenter præsumitur, quod
si stipendium tunc fuisset magis, magis legasset, adē
que quod consernit in diminutionem: & è contra
præsumitur, quod aliquo Monasterium non consernit
in numerum Missarum.

Tambur. Negat in utroque casu ob Decr. Sacr. Con-
gregat. quia facta haec petitione: Quid si legatum sit
ad eo tenue, ut non sit, qui velut omnis illi injunctum
subire, &c. Sacr. Congreg. respondit:

Ad primum, & si legatum sit ad eo tenue, nibilim-
inis pro dicta redutione oneris ut supra impositi ab
iis, ad quos pertinet, Sedem Apostolicam efe aduen-
dam, &c. Et hac ratio Donati pro primo casu. Item
facta haec alla petitione; Terzio: An cum Ordinarius
præscribit elemosyna congruum juxta qualitatem loci,
personarum, ac temporum, Sacerdotes accipientes
stipendium minus congruum, teneantur Missas ab offi-
cione prescripta celebrare? Rsp. Posse, monito illo, qui Missas petuit,
ne animo suffragii præventur, vel etiam non monito,
si ex iusta causa non potest; inò potest exigere in judi-
cio supplementum. Dian. part. 10. trah. 16. resolut. 71.
Donatus tom. 4. trah. 7. quest. 46. & 47. quia decreta
obligantia Sacerdotem ad dicendum ut Missas, quot
ad rationem attribute elemosyna prescripte fuerint,
supponunt in Sacerdotem acceptante scientiam tenuitatis
stipendi, ut patet per illa verba: Sacerdotes accipien-
tes stipendium minus congrua; & ex leg. Qui autem,
§. Editum, si in fraudem creditorum, Ignorantes: fran-
dem non debent in domino esse.

260 Monasterium, si postquam celebravit centum,
v. gr. Missas ab herede, vel alio sub credito sibi com-
missis, pro recuperando stipendio aliquas expensas fe-
cerit; tunc si potest debitor dato stipendio alias tem-
pore committere, posset dannum sibi illatum
compensare, minuendo numerum Missarum, juxta ra-
tanum expensatum. Peyrin. tom. 3. cap. 1. num. 27. alias
cum suis stipendiis militaret. Idem afferit Bordon. re-
sol. 114. num. 114. si Monasterium expensas fecerit
pro recuperando ab heredibus annuo censu; quia cen-
sus illi datur pro sustentatione Sacerdotis, non pro li-
cenzando; & Monasterium se obligavit ad Missas sub
determinato censu, non sub minori, ac proinde potest
se indennum servare.

Non obstat, quod Missarum diminutio sit referenda
Papa; quia id est verum de diminutione, que fit per
dispensationem, minime, que fit per iustam compen-
sationem; illi quidem fieri debet autoritate Superioris,
qui in casu est filius Papa, ad quem speciat reditio;
ad hanc sufficit iustitia ejus, contra quem fit compen-
satio. Injustitia enim, seu iustitia commutativa lefa
duos effectus essentialiter patit, unum in agente, & et
onus restitutionis, alterum in paciente, & est ius com-
pensationis, quando dannum sibi illatum, alia via fine
notabilis suo incommodo recuperare non potest; & Pon-
tifices per totum Decretum Sacerdotem urgendo, volunt eos
damnabili lucro despecto, sancto zelo, ac splendore
ruinare, minime sua iustitia expoliari, ac hanc pe-
ccato reddere: quoniam teste Bernardo: Quamvis non
licet Sacerdoti, ut de Altari luxuriet, licet, ut de
Altari vivat: v. tom. 1. de farto, verb. Compensatio
de prescriptio, verb. conaria onus Missarum.

QUÆRES I.

261 Sacerdos obligatus quoniam ex stipendio ad ce-
lebrandum, accepit aliud stipendium ob Missam, an
possit unica Missa unique satisfacere, celebrando in
Altari privilegiato, aut cum media, vel calculo pri-
vilegiato, applicando uni fructum Missa, ales Indul-
giam Plenariam?

Bordon. resolut. 25. quest. 9. & 17. tenet, eum pec-
cata contra fidelitatem, non contra iustitiam, ac
proinde non tenet ad refutacionem, quia per solam
Indulgentiam satisfacit principali intentio petentis, quod
est liberatio a penitentiis Purgatori (quodcum supponitur
eius in casu) in modo melius, quia Indulgentia Plenaria
magis valet pro defunditis, quam fructus Missa.

Respondit: eum non posse, sed peccare mortaliter, &
tenet ad refutacionem. Diana part. 10. trah. 16. re-
sol. 70. & Tamburin. cuius ratio est; quia vel offe-
rens stipendium petuit etiam Indulgentiam, vel non:
si primum, ex conventione debet una cum Missa In-
dulgentiam; si secundum, non potest mercedem acci-
pere de te non convenit. Tum quia haec est fodienda
negotiatione, à qua multum abhorrent Summi Pontifices,
ut ex verbis Decr. Urb. VIII. Volens omne damnabile
lucrum ab Ecclesiæ removere, prohibet, &c.

Tum

Tum quis pro Indulgentia Altaris privilegiati, est
alia specialis ratio; nam haec regulariter non concedi-
tur, nisi illi anima, pro qua fructus Missæ applica-
tur; unde non potest uni applicari fructus Missæ, al-
teri Indulgentia Altaris; talis est Indulgentia Plenaria
in concessione Altaris privilegiati Capella S. M. de
Guadalupe nationi Castellane, existens in nostra Ec-
clesia S. Maria Angelorum Panormi. Data Romæ 3.
Augusti 1695, ab Innoc. XII. Summo Pontifice.

QUÆRES II.

262 An Regulares teneantur ad Missam Convenuan-
tem, & an quando eam dicunt, posse applicare pro
participi accepto stipendio?

Donatus tom. 4. trah. 7. quest. 102. & 103. vult,
eos teneri sub mortali ad Missam Convenuantem,
camque debere applicare pro benefactoribus, non pro
pitiant. Probat ex cap. Cum creatura de Celebrat.
Miss. & ex Clem. grazi 1. de celebr. Miss. in 6.

Diana part. 3. trah. 2. resolut. 8. trah. 3. resolut. 12.

part. 5. trah. 3. resolut. 5. & Vericelli trah. 8. quest. 30.

defendunt, eos non teneri ad Missam Convenuantem,

camque posse applicare pro particuli accepto stipen-
dio.

1. Quia Ecclesiæ Regularium non sunt Collegiate,

hinc in allato cap. Clemente ab illis fecundatur.

2. Quia nulla lex id prohibet, nec adest ratio in con-
trarium; nam primus textus loquitur de Clericis, in

odiosis autem nomine Clericorum non veniunt Regu-
lares; secundus expresse loquitur de horis debitibus ho-
ris devotæ pallendis.

QUÆRES III.

263 An Sacerdos, qui ut celebret, cogitur emere
sacras vestes, candelas, &c. possit licet stipendia Mis-
sa augere?

Cum proponit Leander trah. 8. de Sacrific. Mis-
sa disp. 4. quest. 13. Qui respondet cum Philiberto,
posse, quia alia esset peioris conditionis illis Sa-
cerdotibus, qui nihil inserviunt, nisi labore celebrandi
Missarum celebrandarum, secularies quidem sine Epis-
copi, scilicet vel eius Generali Vicarii, Regulares vero si-
ne Generali, vel Provinciali confusa, & licentia
in scriptis, & gratis concedenda: aliqui seculari-
ris, qui hujus prohibitions transgredi exierit, ab
ingressu Ecclesiæ interdictus sit eo ipso: Regularis
vero, pena privationis omnium officiorum, que
tunc obtinebit, ac perpetue inhabilitatis ad alia de
extero obtainenda, vocisque activa, & passiva, abs-
que alia declaratione incurat.

6. Ad hoc Sacra Congregatio, quibusvis Capitu-
lis, Collegiis, Societatis, & Congregationibus

neonm omnibus, & singulis Ecclesiæ, ac pio-

rum locorum, tam secularium, quam Regularium

Superioriorum, vel alii, ad quos pertinet, districte

prohibet, ne in posterum onera perpetua suscipiant

Missarum celebrandarum, secularies quidem sine Epis-
copi, scilicet vel eius Generali Vicarii, Regulares vero si-
ne Generali, vel Provinciali confusa, & licentia
in scriptis, & gratis concedenda: aliqui seculari-
ris, qui hujus prohibitions transgredi exierit, ab
ingressu Ecclesiæ interdictus sit eo ipso: Regularis
vero, pena privationis omnium officiorum, que
tunc obtinebit, ac perpetue inhabilitatis ad alia de
extero obtainenda, vocisque activa, & passiva, abs-
que alia declaratione incurat.

7. Eleemosynas vero manuales, & quotidiana pro

Missis celebrandis ita denum idem accipere possint,

si oneribus anteá impositis ita satisferint, ut nova

quoque onera suscipere valeant; aliqui omnino

abstinent ac hujusmodi eleemosynis, etiam sponte

oblati, in futurum recipiendis, & capsulas aufe-
randis, vel alia simili, sub iisdem præmis ipso

facto incurriendis, ne fideles huc ratione frustrentur.

8. Episcopus vero, seu eius Vicarius, aut Gene-

ralis, vel Provincialis, ubi de licentia pro perpetuis

oneribus fuerit requiri, diligenter inquireat de

singulis Missarum celebrandarum obligationibus, cui-

que Ecclesiæ, Monasterio, aut loco pio incum-

bentibus; nec anteá assensum hujusmodi, aut licen-

tiam prebeat, quam eis legitime conciterit, illius

Sacerdotis, tam novo oneri suscipiendo, quam an-

tiquis jam suscipere posse; praecipuamque

rationem habeant, ut reditus, qui Ecclesiæ, aut

locis piis relinquentur, omnia respondent oneribus

adjunctis, secundum morem cuiusque Civitatis vel

Provinciae; intelligentaque, si in re tanta momenti

desiderat aut negligentes fuerint, novissimo die se

hujus prætermis muneric rationem esse reddituros,

&c.

9. Postremo Superiores existentes intra fines Ita-
liae, & Insularum adjacentium, competunt in pri-
mo congregando Capitulo redditus Conventuum

corumque summam ad Sacram Congregationem mi-
tant, ut &c.

DUBIA SUPER PRÆMISSIS DECRETIS
SACRAE CONGREGATIONI
PROPOSITA.

263 Super primo Sacra Congregationis dectero de celebratione Missarum, quo prohibetur, ne Episcopi in Diocesana Synodo, aut Generales in Capitulis Generalibus, vel alia quocumodo, reducant opera illa Missarum celebrandarum, aut post idem Concilium imposta, aut in fundationis Queritur: Qui si legatum sit ita tenuit, ut non sit, qui velut onus illi injunctum subire; & si recurrendum sit ad Seden Apostolicam pro moderatione onoris, totum, aut sedet totum infundendum sit pro expensis ad id necessariis? Er quid, si permittatur Episcopo in fundatione, ut possit hujusmodi onera moderari? Secundo, super secundo ejusdem Congregationis dectero, quo caverunt, ut celebrentur tot Missas, quorū ad rationem tributa elemosyna prescripta fuerint? Queritur: An verba illa, *prescripta fuerint*, intelligenda sint de prescriptione facta ab Offerente, vel ab Ordinario? Tertio, an eum Ordinarius prescriperit elemosynam congruam iuxta qualitatem loci, personarum, ac temporis, Sacerdotes accipientes stipendium minus congrua, tenentur Missas illis ab Offerente prescriptas celebrare? Quarto, an Sacerdotes, qui tenentur Missas celebrent ratione Beneficii, seu Capelle, Legati, aut Salarii, possint etiam manualem elemosynam pro Missis votivis, aut Defunctorum recipere, & unico Missae Sacrificio ariusque oneri satisfacere? Quinto, posito, quod testator relinguat, ut celebrentur pro eius anima centum Missas, absque ultra præscriptione elemosyna? Queritur: An liberum sit heredibus, elemosynam ibi bene visam præferere, an vero eadem elemosyna præferenda sit ab Ordinario? Sexto, super tertio Congregationis dectero, in quo eadem Congregatione revocat privilegia, quibus indulgerat, ut certarum Missarum vel Anniversariorum celebratione, aut aliquibus collectis, seu Orationibus, plusium Missarum oneribus in futurum fulcipienti satisfiat? Queritur: An verba, *in futurum suscipiendi*, intelligenda sint de oneribus suscipiendis post privationem? Septimo, super quarto ejusdem Congregationis dectero, quo prohibetur Sacerdoti, qui suscepit Missam celebrandam cum certa elemosyna, ne camdem Missam alteri parte ejusdem elemosyna sibi retenta, celebrandam committat? Queritur: An permitendum sit administratoribus Ecclesiastis, ut retineant aliquam elemosynam portionem pro expensis manutentionis Ecclesie? Altatrum, interventum, paramentorum, lumen, vini, Hostie, & simili? Octavo, an hoc decretum habeat locum in beneficiis, que conferuntur in titulum, id est, an Reator beneficii, qui potest per alium celebrare, tenetur Sacerdoti celebranti date stipendia ad rationem redditus beneficii? Decimò, an Sacerdotes, quibus aliquando offertur elemosyna major solita pro celebratione Missie, debent dare eandem integrum elemosynam illis, quibus Missas celebrandas comittunt? An vero fatis sit, ut dent celebrantibus elemosynam consuetam? Undecimè, super quinto ejusdem Congregationis dectero, quo inter extera statuitur in hac verba: *Eleemosynas, vero manuale & quoridianas pro Missis celebrandis ita demum idem accipere possint, si oneribus ante impostis ita satisficerint, ut nova quoque onera obire valeant.* Alsoquin omnino abstineant ab hujusmodi elemosynis, etiam spome oblati, in funeris recipiendi, & capsulas auferant, &c. Queritur: Ad hoc decretum prohibeat absolute, quo minus accipiunt novas elemosynas illi, qui acceptis non satisficerunt; & quid, si congruo tempore possint omnibus satisfacere?

stantis, volunt nonnulli. Alii extendunt ad tres menses, & alii ad duos, moti ex Trident. sess. 23. de reformat. cap. 1. & sess. 24. cap. 12. ubi Episcopis per tres menses, Canonicis vero, & similibus per duos conceditur posse à suis Ecclesiis abesse. Ali quando dilatio unius diei potest esse notabilis, ut si quis velit Missam pro Agonizante, pro illo eo die decidenda, &c. 267 An omissons, aut notabiliter differens unam vel alteram Missam, peccet mortaliter, & veniat ad refectionem? Ecce solum venialiter, vulg. Tatibur. in merch. lebr. Miss. lib. 3. cap. 1. §. 9. mss. 18. quia in omissione Missæ attendi debet dampnum temporale ex quantitate stipendi, non spirituale; aliquin mortaliter effet omisso Salutationis Angelica. Respond. Peccare mortaliter, & ad refectionem teneti, Mastr. & Bonac. quia materia stipendi est gravis ratione circumstantie adjuncta, nempe danni gravis spiritualis, cuiusmodi est privatio fructus Missæ debiti ex justitia. Ad rationem in oppositum: licet quolibet bonum spirituale sit appetitivè majus quolibet temporalis; intra lineam autem boni spiritualis, secundum moralem hominum existimationem, datur parva materia: licet ex doctrina communis; fructus divini Officii est spiritualis, & tamen datur in illo parvitas materia; qualis dicitur omisso unius Psalmi, atque etiam gravitas materiae, & qualis est omisso unius horas; ita multo magis omisso unius Missæ: nam onus, quod ibi patit præceptum, hic pars stipendi, & pactum & similiter, si omisso unius Psalmi est venialis, ita omisso unius Avell. 268 Sacerdos non obligatus ex stipendio peccat mortaliter, si legitime non impeditus, quater, aut ter falem in anno in festis solemnioribus non celebret, Leander tract. 8. de Sacrific. Miss. disp. 5. q. 1. contra Dianam part. 2. tract. 4. resol. 19. quia regulariter scandalum adest; quis enim sciens, Sacerdotem non legitimè impeditum, nunquam celebrare, non patiat suspicionem ejus perverse conscientias, cum periculo in juvenibus labendi ad ejus exemplum? 269 Sacerdos etiam Parochus dicit Nativitatis Domini non tenetur omnes tres Missas celebrare, sicut nec Parochiani tenentur omnes tres audire; quia celebratio trium Missarum est privilegium, non præceptum. DE OBLIGATIONE QUODAD LOCUM. 270 Sacerdos, qui ex fundatione, aut alio titulo tenetur in aliqua Ecclesia, aut Altari determinato celebrare, si testator Ecclesiam, aut Altare determinavit exprimens, id velle ob peculiarem suaditionem ad locum illum, seu imaginem, in decorum, & splendorum sue domus, eius et Capella, vel in communum populi, ut ibi Missam possit audire; peccat mortaliter alibi celebrando, nisi raro id faciat, puto ter, aut quater, ob parvitate materiae; nec tunc peccabit venialiter, si ex rationabili causa faciat ex presumpta testatoris voluntate. Quid si ad nil coram resipexit testator, qui designavit Altare; tunc non erit mortale, in aliis Altaribus, ejusdem tamen Ecclesie, celebrare. In aliis autem Ecclesiis celebrare cedet in prejudicium prioris Ecclesie, quia jus acquisitum, & esset mortale, nisi raro fecerit; aut nisi ob Sacerdotum multipliciter, patim unius Missæ celebratio ibi reputaretur.

271 Si testator in determinando Altari non resipexit ad causas praedictas, potest in alio Altari ejusdem Ecclesie, quod se privilegiatum celebrare, Leander cum Lugo de Sacrific. Miss. tract. 8. disp. 4. quesit. 27. quia gerit utilis rem testatoris, qui prout non presumitur rationabiliter invitus. Quid potius jure dico, si creatio Altaris privilegiata in Ecclesia illa facta esset post testatoris mortem; tunc enim Sacerdos ibi celebraret ex voluntate rationabiliter, & prudenter, immo moraliter certò presumpta testatoris; quilibet namque præla-

Coetus Card. de Torres. Prosper Pagnanus Sacr. Congreg. Secretarius.

Quæ Decreta novissimè confirmata fuere per eandem Sacr. Congr. 23. Novembris 1697. Et corroborata per Bullam Innoc. XII. incip. Nuper 22. Decembris 1697.

DE TEMPORE OBLIGATIONIS.

266 Sacerdos, qui plura onera Missarum suscepit; debet eas celebrare intra modicum tempus, nisi conferens elemosynam sciat & consentiat, ut celebratio differatur, donec alii satisficiat. Sacr. Congr. ad undecimum.

Modicum tempus judicandum esse consideratis Missarum numero, necessitate petentium & similibus circum-